

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa A.M.
przeciwko W. S.A. w T. o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. przyznaje adw. K.G.J. od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł, podwyższoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle zatem tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec

tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Brak podstaw do stwierdzenia, że przesłanki te w badanej sprawie wystąpiły. Zagadnienie, które skarżący sformułował: „Czy naruszenie praw pacjenta w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta, chroniących jego godność, prywatność i autonomię w okresie terminalnym, (...) uprawnia do przyjęcia, iż doszło tym samym do naruszenia prawa do umierania w spokoju i godności?” wobec braku w uzasadnieniu dostatecznej argumentacji prawnej nie może być poczytane za zagadnienie istotne w rozumieniu powołanego wyżej przepisu. Dodać należy, że art. 4 ust. 1 i 2, w powiązaniu z pozostałymi przepisami ustawy o prawach pacjenta..., w tym z art. 20 ust. 2, jasno precyzuje na naruszenie, jakich praw mogą powoływać się podmioty wymienione w ust. 1 i 2 art. 4 występując z roszczeniem odszkodowawczym.

Za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przemawia także druga wskazana przez skarżącego przesłanka, to jest oczywista zasadność skargi. Lakoniczne uzasadnienie, a w zasadzie jedynie podniesienie zarzutu naruszenia art. 4 ust. 2 ustawy o prawach pacjenta..., sprowadzające się do podważania ustaleń faktycznych i oceny prawnej sprawy dokonanej przez Sąd Apelacyjny nie prowadzą do wniosku o jej wystąpieniu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. mając na uwadze szczególne okoliczności sprawy.

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi powoda orzeczono na podstawie § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 1 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r., poz. 1714).

jw